משניות מבוארות

מַסֶּכֶת קִדּוּשִׁין פרק א

שמעון בן יעקב כותבים יעקב בן שמעון, דתניינו ליעקב בן שלו שמעון. **1) שני גטין שכתבן זה בצד זה בשני דפין, ושני עדים שקיבלם בכתב עברים באים מתחת זה לתחת זה** שמתחילין מצד ימין וממשיכין עד תחת גט השמאלי, **ושני עדים** שכתבו כותבים בכתב יווני **באים מתחת זה לתחת זה,** בין הגט השמאלי **לתחת זה,** בין הימיני. **שהעדים הראשונים נקראים עמו כשר,** דתניינו אם למעלה כתובים כתב עברי ולמטה כתב יווני, שלצד ימין כשר, שהוא נקרא עם העדים שלמעלה, ושל צד שמאל פסול, **חתמו עדים מלמטה.** כשר. **חתמו בגט בראש** הגט הימיני, בין הגט השמאלי, ומנמצא שכולם חתמו על הגט הימיני. ואם למעלה כתובים בכתב יווני, הרי העדים שלמעלה נקראים עם הגט השמאלי, ושמאלי כשר וימיני פסול, דתיינו חתמו גם על הגט השמאלי, וקרבו משמאל לימין כדרך כתיבת היוונים שחתמו מקדם, ונמצא שכולן חתמו על הגט השמאלי. **עד אחד עברי ועד אחד יווני,** ואחר כך עוד **עד אחד עברי ועד אחד יווני, באין מתחת זה לתחת זה, שניהם פסולין,** דתיינו שניהן שמא אחר שחתם שניהם ראובן על הראשון חתם משה על השני וגם שמעון חתם על השני רק שכתב בכתב עברי, ולכן התחיל מן הצד הימיני ויצחק חתם גם על השני. **ז) שיר מקצת הגט וכתבו בדף השני שלילו,** בקלף אחד, **והעדים מלמטה** מתחת לדף השני **כשר.** ולא אמרינן שאין העדים מעידים אלא על דף זה שחתמו תחתיו, אלא על כל הגט מעידים. ומיירי בשנכתב שלא בחדר כלום, אבל אם אינו נכר, פסול. שמא שיר גטין היו והיה שם תנאי ביניהן וחתכן, וחתך מקצת מסוף הדף הראשון ומקצת מראש הדף השני. **חתמו עדים בראש הדף** שכתב הגט תחת חתימת העדים. פסול, שדרך העדים לחתם למטה ומעידים על מה שכתוב למעלה. וכן אם חתמו **מן הצד,** דתיינו בגליון הגט **או** שחתמו העדים **מאחריו בגט פשוט,** שעדיין צריכים להיות מתוכו, **פסול** הגט שלא עשה כתקנת חז"ל שהצריכו דוקא עדיין מתוכו (רשי"ו, דרק מקשין עדיין מאחריו (בבא בתרא קס). **הקיף** הסמיך **ראשו של גט בדר ראשו** של גט, **והעדים באמצע, שניהם פסולים,** שאין החתימה נקראת לא עם זה ולא עם זה. **סופו** של גט **זה בצד סופו** של גט, **והעדים באמצע,** שם שניהם שכתב שני גטין זה תחת זה, **והעדים באמצע, את שהעדים נקרין בסופו כשר. ח) גט שכתבו עברית ועדיין חתמו יוונית, ועדיין חתמו עברית,** ודקא שכתבו שני גטין זה תחת זה, **והעדים באמצע, את כתבו יוונית ועדיין חתמו עברית,** דתיינו שכתבו עברי ואח"כ חתמו יווני, **עד אחד עברי ועד אחד יווני, אם כתב סופר** וחתם **ועד אחד** עמו, **כשר.** ולא בקודחי קטנה בתוך מקדשלא לי, ואף על פי שאינן בתב שוה, דצריך שיתן לה בפני עדים. **ובביאה** לשם קודושין, כתיב (דברים כד, א) "ובעלה", דצריך שיתיחדו עמה בפני עדים. כמה צריך לתן, **בית שמאי**

פלוני בן איש פלוני ולא כתב בן, כשר. וכך היו נקיי הדעת שבירושלים עושין, שהיו מדברים בלשון קצרה ולא היו חוזרים עד, אלא פלוני בן פלוני. **כתב חניכתו** שם משפחה ולא **וחניכתה** שם משפחה שלה. **הגט כשר. גט מעשה,** שנעשה בחזקה. דתיינו שקפדו אותו עד שאמר רוצה אני. **בישראל** דתיינו שאנסוהו בדין, כגון כל אלו שכופין אותן להוציא, **כשר** הגט. ואם אנסוהו שלא בדין, **פסול,** ופוסל המבחנה מם מקדם שעקרתה **פעם אחרת,** משום ריח הגט. **ובגוים** דתיינו בן אפלא משום ריח הגט. דתיינו שאינו פוסל מן המבחנה, ואם אנוסוהו עכו"ם בדין, **פסול** ופוסל לבחנה משום ריח הגט. דתיינו שלא יאמרו בדבדין ישראל על ידי כפיה נמי אינו פוסל. **ובגוים** שעושין לפי צווי בית דין **חוכטין אותו ואומרים לו: עשה מה שישראל אומרים לך, וכשר.** דאין הנכרי אלא כמקל בידי בית דין, ואין מדקדקין בשליחי שחוכטים אם הוא ישראל או נכרי. **ט)** פנינה **שיצא שמה בעיר אחרת מקדשת** לפלוני, כגון שהיו נרות דולקות ומטות מצעות ובני אדם נכנסים ויוצאים ואומרים פלוני מקדשה, **הרי זו מקדשת.** דאמרה לנשא לאחר בלא גט. ואם אחר כך יצא שמה אל אותה אשה שהיא מגרשת, **הרי זו מגרשת.** שהרי הקול שהשמיעו לו **שהיתה מקדשת, ובלבד שלא יהא שם אמתלא,** שלא יהא שם עם הקדושין או אם הבורשין טעם שעושר הדין. דאז אף שיצא עליה קול קדושין אינה אסורה לנשא לאחר, וכן בקול גרושין אינה מתירה. **איזו היא אמתלא, גרש שאין פלוני את אשתו על תנאי,** שמא לא נתקיים התנאי. **זרק לה קדושין, ספק קרוב לה ספק קרוב לו, זו היא אמתלא** בקדושין. **י) בית שמאי אומרים, לא יגרש אדם את אשתו אלא אם כן מצא בה דבר ערוה. ובית הלל אומרים אפילו הקדיחה תבשילו** (כד, א) "**כי מצא בה ערות דבר**". **ובית הלל אומרים אפילו הקדיחה תבשילו** שרפה התבשיל על ידי האור, **שנאמר** "**כי מצא בה ערות דבר**". שדברו תורה בלשון בני אדם, דבר אחר של סרחון. וקחת בתפארת ישראל, **ודנקה** שהקדיחה בתמתנו. **רבי עקיבא אומר, אפילו מצא אחרת נאה חינמה, שנאמר** (שם) "**והיה אם לא תמצא חן בעיניו**".

פרק ב

מסכת קידושין והוא על דרכי הקנין אשה לאיש. ודרך אגב הזכיר התנא דיני קנין עבד ובעלי חיים. וגם הקפדה בין איש לאשה במצוות התורה.

א) האשה נקנית לאיש בשלש דרכים, וקונה את עצמה שתהא מתרצת לנשא לאחר בשתי דרכים. כיצד, **נקנית, בכסף, בגמרנין** קיחה דכתיב **גבי אשה** (דברים כד, ד) "**כי יקח איש אשה**", מקיחה דכתיב **גבי שדה** עיפרון (בראשית כג, יז) "**נתתי כסף השדה קח ממני**". **והנתירה** צריכה להיות בפני עדים, **ושיתן הכסף לשם קדושין.** ויאמר לה **הרי את מקודשת לי בזה. ונקנית בשטר,** שיכתב לה על הנייר או על החרס **הרי את מקודשת לי,** או בקודחי קטנה בתוך מקדשלא לי, ואף על פי שאין בהם שוה פרוטה. דצריך שיתן לה בפני עדים. **ובביאה** לשם קדושין, דכתיב (דברים כד, א) "**ובעלה**", דצריך שיתיחדו עמה בפני עדים. **כיצד, בכסף,** דכתיב **בית שמאי אומרים, בדינר** בשעה **ובשעה** ולא **כתב** דינר. **ובית הלל אומרים, בפרוטה ובשעה פרוטה.** וכמה היא **פרוטה, אחד משמונה באסר היאילקי.** מטבע שמשמה אסר והיא שם איטליה. **וקונה את עצמה בגט ובמיתת הבעל.** הימנה **נקנית** לגבם

מַסֶּכֶת קִדּוּשִׁין פרק א

אומרים, בדינר ובשעה דינר. דתיינו לעבד בן שלו שמעון. **1) שני גטין שכתבן זה בצד זה ושני עדים עברים באים מתחת זה לתחת זה ושני עדים יוונים באים מתחת זה לתחת זה, את שהעדים הראשונים נקראין עמו, כשר. עד אחד עברי ועד אחד יווני ועד אחד עברי ועד אחד יווני באין מתחת זה לתחת זה, שניהם פסולין: ז** שיר מקצת הגט וכתבו בדף השני, **והעדים מלמטה, כשר. חתמו עדים בראש** הגט הימיני, **מאחריו בגט פשוט, פסול.** הקיף ראשו של זה בצד ראשו של זה, **והעדים באמצע, שניהם פסולין.** (סופו של זה בצד סופו של זה, **והעדים באמצע, את שהעדים נקרין עמו, כשר.** ראשו של זה בצד סופו של זה, **והעדים באמצע, את שהעדים נקרין בסופו, כשר: ח** גט **שכתבו עברית ועדיין יוונית, עד אחד עברי ועד אחד יווני, כתב סופר ועד. כשר. איש פלוני עד. כשר. בן איש פלוני עד. כשר. איש פלוני בן איש פלוני,** ולא כתב עד. **כשר. וכך היו נקיי הדעת שבירושלים עושין. כתב חניכתו וחניכתה, כשר. גט מעשה, בישראל, כשר. והגוים, פסול. והגוים, חוכטין אותו ואומרים לו עשה מה שישראל אומרים לך, וכשר: ט** יצא **שמה בעיר מקדשת, הרי זו מקדשת.** ובלבד שלא יהא שם **אמתלא,** שלא יהא שם עם הקדושין או אם הגרושין **טעם שעושר הדין.** דאז אף שיצא עליה קול קדושין אינה אסורה לנשא לאחר, וכן בקול גרושין אינה מתירה. **איזו היא אמתלא, גרש שאין פלוני את אשתו על תנאי,** שמא לא נתקיים התנאי. **זרק לה קדושין, ספק קרוב לה ספק קרוב לו, זו היא אמתלא** בקדושין. **י) בית שמאי אומרים, לא יגרש אדם את אשתו אלא אם כן מצא בה דבר ערוה. ובית הלל אומרים אפילו הקדיחה תבשילו** (דברים כד, א) "**כי מצא בה ערות דבר**". **ובית הלל אומרים אפילו הקדיחה תבשילו** שרפה התבשיל על ידי האור, **שנאמר** "**כי מצא בה ערות דבר**". שדברו תורה בלשון בני אדם, דבר אחר של סרחון. וקחת בתפארת ישראל, **ודנקה** שהקדיחה בתמתנו. **רבי עקיבא אומר, אפילו מצא אחרת נאה חינמה, שנאמר** (שם) "**והיה אם לא תמצא חן בעיניו**".

ד) האשה נקנית לאיש בשלש דרכים, וקונה את עצמה שתהא מתרצת לנשא לאחר בשתי דרכים. כיצד, **נקנית, בכסף, בגמרנין** קיחה דכתיב **גבי אשה** (דברים כד, ד) "**כי יקח איש אשה**", מקיחה דכתיב **גבי שדה** עיפרון (בראשית כג, יז) "**נתתי כסף השדה קח ממני**". **והנתירה** צריכה להיות בפני עדים, **ושיתן הכסף לשם קדושין.** ויאמר לה **הרי את מקודשת לי בזה. ונקנית בשטר,** שיכתב לה על הנייר או על החרס **הרי את מקודשת לי,** או בקודחי קטנה בתוך מקדשלא לי, ואף על פי שאין בהם שוה פרוטה. דצריך שיתן לה בפני עדים. **ובביאה** לשם קדושין, דכתיב (דברים כד, א) "**ובעלה**". דצריך שיתיחדו עמה בפני עדים. **בית שמאי אומרים, בדינר בשעה ובשעה דינר. ובית הלל אומרים, בפרוטה ובשעה פרוטה.** וכמה היא **פרוטה, אחד משמונה באסר היאילקי.** מטבע שמשמה אסר והיא שם איטליה. **וקונה את עצמה בגט ובמיתת הבעל.** הימנה **נקנית** לגבם

ב עבד עברי **נקנה בכסף ובשטר. וקונה את עצמו בשנים וביובל דברעון כסף. יתרה עליו אמה העברית, שקונה את עצמה בסימנין. הנרצע נקנה ברצועין. וקונה את עצמו ביובל ובמיתת האדון: ג** עבד כנעני נקנה בכסף ובשטר ובחזקה. וקונה את עצמו בכסף על ידי אחרים, ובשטר על ידי עצמו, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, בכסף על ידי עצמו ובשטר על ידי אחרים, ובלבד שיהא הכסף משל אחרים: **ד** בהמה גסה נקנית במסירה, והדקה בהבהבה, דברי רבי מאיר ורבי אליעזר. וחכמים אומרים, בהמה דקה נקנית בכסף ובשטר ובחזקה. **ה** נכסים שיש להם אחריות, נקנין בכסף ובשטר ובחזקה. ושאין להם אחריות, אין נקנין אלא במשיכה. נכסים שאין להם אחריות, נקנין עם נכסים שיש להם אחריות בכסף ובשטר ובחזקה. וזוקקין (נכסים שאין להם אחריות) את הנכסים שיש להם אחריות לשבוע עליהן: **ו** כל הנעשים דמים בארבע פרוט, כיון שזכה זה, נתחייב זה בחליפין. כיצד, החליף שור בפרה או חמור בשור, כיון שזכה זה, נתחייב זה בחליפין. רשות הגבוה, בכסף, רשות הדיוט, בחזקה. אמירתו לבהו, כמסירתו לחבירו:

חזק וקני, והלך ועשה חזקה. וילקינן לה מדכתיב (דברים טו, יא) "**ויורשתם אתה ושבתם בה**". שעל ידי שישרה קונה. **ושאין להם אחריות אין נקנין אלא במשיכה** דכתיב (ויקרא כה, יד) "**אז קנה מיד עמיתך**". **דבר שאפשר** למסרו ביד אינו נקנה אלא במסירה מיד ליד. **אבל נכסים שאין להם אחריות נקנים עם נכסים שיש להם אחריות,** שאם מכר לו משלטלין וגם קרקע, נקנין **בכסף ובשטר ובחזקה,** שעל ידי שמחזיק בקרקע קנה גם המטלטלין. דכתיב (דברי הימים ב, כא, ג) "**ויתן להם** אביהם מתנות רבות לבסף וזהב ומגדנות עם ערי מצורות ביהודה", ודוקא שקאמר לו קנה המטלטלין אגב הקרקע. אין נשבעין על הקרקע ובמחזיק בה כופר לו, אך בכל זאת **וזוקקין** גורדין **נכסים שאין להם אחריות את הנכסים שיש להם אחריות לשבע עליהן.** אם תבעו משלטלין וקרקעות, על ידי שנשבע על המטלטלין מגלגלין עליו לשבע גם על הקרקע, ובילקינן מדכתיב גבי סוטה (במדבר ה, כה) "**ואמרה האשה אמן אמן**", דנשבעת בין על שלא זנתה מראש אחר על ידי גלגול שבועה. משנה זאת מדברת מתנון חליפין **ז) כל הנעשים דמים באחד פרוט:** כלל דבר שרוצים לתבו במקום דמים, דגילין לשום שוין. דתיינו שקונתו חפץ תמורת חפץ אחר. חוץ מטבעבע. **כיון שזכה זה** המקנה בחפץ שבידו, **נתחייב זה** הקונה **בחליפין.** שאם מתו או גאנבו **הרי הן** באחריותו. ואם הבטיחו לשלם חוץ מהחפץ שנתן עוד דמים, חייב לשלם. המפרש **כיצד, החליף שור שבידו בפרה** שבדרשות השני, **או חמור בשור, כיון שזכה זה** בשור או בחמור **נתחייב זה** בעל השור או החמור **בחליפין.** בפרה או בשור שברשות השני, אבל בנתנו עדיין לא קנה עד שימשך. אלא אם נתן מעות כלל מעין ואמר: זה בחליפי זה, דאז המעות דינם בחליפין. **רשות הגבוה,** משקנה בגבאי מעמעות הקבוצ **נקנה בכסף** אפילו בלא משיכה, **ורשות הדיוט** רק **בחזקה,** וקל זמן שלא משך בין נתן מעות ובין לא נתן מעות, יכול לחזור בין לוקח ובין מוכר. ואין עליו אלא "מים שפיר", שמן מפך אפילו לא נתן מעות, אינו יכול לחזור בו. **אמירתו לבהו,** האומר שור זה לעולה **כמסירתו לחבירו.**

הפיל שאו סמא עינו או קטע אחד מעשרים וארבעה ראשי אברים, שהם עשרים אצבעות וראשי אזנים וחוטם וראש הזכרות וראשי שדים באשה, וכיון שצירף בו תני לה, דדוא בכלל "בשטר". **ד) בהמה גסה,** דתיינו פרה אל שור, **נקנית במסירה,** שהבעלים מוכרין לוקחים בעפר. דתיינו רסן שבפיה אל בשעורה אל שאוחזה בפניו או במצעות, **והדקה** עדים, **נקנית בהבהבה** ולא במשיכה. **דברי רבי מאיר ורבי אליעזר. וחכמים אומרים, בהמה דקה נקנית במשיכה,** ואין צריך לתגבהיה, ומשיכה קונה דוקא בסימטא שהוא זנית של רשות הרבים, **ובהבהבה** קונה בכל מקום, ומסירה קונה ברשות הרבים **בחצר שאינה של שניהם. ה) נכסים שיש להם אחריות,** אחריות בנכסים פרוטו שאחריות הלוה עליהן, לפי שקימין במקומן ואינו יכול לתבעבן, ובדרמב"ם פרש מלוטן חזרה, שחוזרת למלוה דתיינו קרקעות, **נקנין בכסף** דכתיב (דרמיה לב, מד) "שדות בכסף יקנו", ודוקא במקום שאין רגילין לכתב שטר, דבמקום שיכתבו בשטר, לא קנה עד שיכתב שטר, **ובשטר** שכותב על הנייר או על החרס שדי קנינה לך. דכתיב שם (שם) "יכתוב בספר וחתום", ובמתנה די בשטר, אבל במכירה צריך שיתן גם כסף, **ובחזקה** כגון שחפר בקרקע מעט אם שנעל במנעול או פרץ הגדר בפני המוכר, או שאמר לו המוכר: לך חזק וקני, והלך ועשה חזקה. וילקינן לה מדכתיב (דברים טו, יא) "**ויורשתם אתה ושבתם בה**". שעל ידי שישרה קונה. **ושאין להם אחריות אין נקנין אלא במשיכה** דכתיב (ויקרא כה, יד) "**אז קנה מיד עמיתך**". דבר שאפשר למסרו ביד אינו נקנה אלא במסירה מיד ליד. **אבל נכסים שאין להם אחריות נקנים עם נכסים שיש להם אחריות,** שאם מכר לו משלטלין וגם קרקע, נקנין **בכסף ובשטר ובחזקה,** שעל ידי שמחזיק בקרקע קנה גם המטלטלין. דכתיב (דברי הימים ב, כא, ג) "**ויתן** להם אביהם מתנות רבות לכסף ולזהב ולמגדנות עם ערי מצורות ביהודה", ודוקא שקאמר לו קנה המטלטלין אגב הקרקע. אין נשבעין על הקרקע ובמחזיק בה כופר לו, אך בכל זאת **וזוקקין** גורדין **נכסים שאין להם אחריות את הנכסים שיש להם אחריות לשבע עליהן.** אם תבעו משלטלין וקרקעות, על ידי שנשבע על המטלטלין מגלגלין עליו לשבע גם על הקרקע, ובילקינן מדכתיב גבי סוטה (במדבר ה, כה) "**ואמרה האשה אמן אמן**", דנשבעת בין על שלא זנתה מראש אחר על ידי גלגול שבועה. משנה זאת מדברת מתנון חליפין **ז) כל הנעשים דמים באחד פרוט:** כלל דבר שרוצים לתבו במקום דמים, דגילין לשום שוין. דתיינו שקונתו חפץ תמורת חפץ אחר. חוץ מטבעבע. **כיון שזכה זה** המקנה בחפץ שבידו, **נתחייב זה** הקונה **בחליפין.** שאם מתו או גאנבו **הרי הן** באחריותו. ואם הבטיחו לשלם חוץ מהחפץ שנתן עוד דמים, חייב לשלם. המפרש **כיצד, החליף שור** שבידו **בפרה** שברשות השני, **או חמור בשור, כיון שזכה זה** בשור או בחמור **נתחייב זה** בעל השור או החמור **בחליפין.** בפרה או בשור שברשות השני, אבל בנתנו עדיין לא קנה עד שימשך. אלא אם נתן מעות כלל מעין ואמר: זה בחליפי זה, דאז המעות דינם בחליפין. **רשות הגבוה,** משקנה בגבאי מעמעות הקבוצ **נקנה בכסף** אפילו בלא משיכה, **ורשות הדיוט** רק **בחזקה,** וקל זמן שלא משך בין נתן מעות ובין לא נתן מעות, יכול לחזור בין לוקח ובין מוכר. ואין עליו אלא "מים שפיר", שמן מפך אפילו לא נתן מעות, אינו יכול לחזור בו. **אמירתו לבהו,** האומר שור זה לעולה **כמסירתו לחבירו.**